

Çok Erken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mart 2020

Hay(a)ta geçmeyen ömre atıfta bulunmak mı ya da yarası olmasa da gocunan bir virüse dönüşme ihtimali mi?

Yer gök öksürüyor bulutlar geviş getiriyor aslında tüm olup biten; hava akımında saklı kalan gök gürültüsü ve buğulu gözleri yağmur bulutlarının...

“Ah, bir yağsa da ferahlasak” demenin meali aslında gözyaşlarımızı saklamak adına ve biliyorum ki artık usul usul ağlamam gerekmiyor.

Bir rahmete dönüşmek ve evresi kayıp yeni bir hayatın hayalini kurmak ve kurguladığımız tümcelerde ola ki aksırdı takılı imgelerin biri fersah fersak uzaklaşıp kalemde yorgunluğun kiblesinde temiz bir kaleme havale ediyoruz akıldan geçenleri.

Havamda değilsem ki bir ömür havadan nem kaptığım.

Havsalama sığmazken bunca şey eklenen havadislerin limit aşımı yaptığı ve işte yağıdırıyorum duygularımı...

Sözcükler havale geçiriyor ve alnına ıslak bir bez koyuyorum kâğıdın elbette doğal olarak kelimelerin mürekkebi akıyor ve kağıt buruş buruş oluyor ve biliyorum da yaşlandığımı ve devirdiğim yaklaşık yarım asırlık ömrün tam da başındayken dalya demenin umudu filan da kalmadı geride.

Yüz saat daha yaşama ihtimalimiz hadi iyimser olursak yüz gün ya, yüz ay'a dönük mü yüzümüz yoksa yanakları al al olan ayın iniltisi mi yıldızlara damlayan naneler?

Sözcüklerin efkârı bile yok çünkü sözcükler çoktan firar etti ve kapmadığı virüsü ertelemek adına sözcükler bile yaklaşmıyor yanıma tıpkı uzağında durduğum insanlar gibi hayli uzağındayım edebiyat denen olgunun ve bu aşka düşmüşlüğüme nihayetinde infilak ediyor ve sevgimi çiğ çiğ yiyor insanlar tıpkı birbirimizi çiğ çiğ yiyip de geldiğimiz bu noktada hala akıl sır erdiremediğimiz tüm olup biten.

Öncemde olan olmayan ne ise ve ne yazık ki yarını da kurgulamıyorum ve kurmaca hayatlardan payıma düşenleri filan da affetmek gibi bir talebim yok ya da özür dileme alışkanlığımla... ne yani; bir ömür suçum günahım olmasa da suçlu addedildiğim yeri geldi mi en yakınlarıma bile yaranamadığım...

Kimi kime şikâyet edeceksem hele ki eve tıkdığımız dönemde herkesin sinirleri fazlasıyla gergin iken

hele ki durduk yere bir şeylerden korku duyup da tedirgin geçen hayatın ta bitiminde başrolü üstlenen bu kâbusun titri ve işte nemalandığımız gündemde güncelliğimizi da saklı tutuyorum.

Değişen çok şey var.

Değişmeyen de ne çok insan.

İklim bile nüfusundan çıkarmışken ilkbaharı ve normalde çiçeklerin arasında koşup oynamamız gerekirken-gerçi büyük şehrin neresinde bir çiçek bahçesi bulacaksak en azından hayalini kurduğum şimdilerde hayallerin bile içe kaplandığı gerçeği ile-düşüp kalkıyoruz evin sınırları içerisinde ve saksıdaki çiçekler bile itaat etmiyor bize eh, bir ömür sevgisizliği tayin edip de sevmekten ödün verdiğimiz en çok da kendimizi sevip yine tepelere yerleştirdiğimiz benliklerimiz ve egolarımız.

Hayatın bir yerlerinden çekiştirdiğim belki de tam tersi ve son günlerde haz aldığım hiçbir şey de yokken.

Hayal kurmak bile ömre endeksliymiş ve ölüm korkusu ağır havası ile bunaltmışken bizleri ucundan bucağından nasıplendiğim ne varsa hele ki son yedi yıl, edebiyat ve yaşama sevinci ile yatıp kalktığım...

Sözcükler dahi protesto ederken ve sevginin bitiminde dünya da gözlerini kapatmak üzere iken.

Ne çok teori ortalıkta gezinen ve sayısız hipotez en çok da takıntılı insanların günbegün çoğaldığı. Normalde alışverişimizi yapıp da eve geldiğimizde aldıklarımızı normal bir refleksle dolaba yerleştirirken şimdi en mikro ölçümlerle mikrobun nerede kaç saat kalıp da bize bulaşma ihtimali ötesinde hastalanıp bulaştıracağımız insanlar nihayetinde ne kadar zamanımızın kaldığı hesapları ile oldukça dengemizin ve de biyolojik saatimizin sekteye uğradığı ve herkesin birbirine kuşkuyla yaklaşmaktan imtina ettiği elbette kendimizden korktuğumuz ve kendimizden geçip aralıksız temizliğe sardığımız ki uzmanların bilinçleri önerileri buna işaret etmekte gelin görün ki abarttığımız ve oto kontrolümüzü de kaybetme noktasına geldiğimiz ve ne yazık ki kaybettiğimiz de su götürmez bir gerçek.

Yalın bir seyri olmalıydı ömrün... deme hakkımız artık yok.

Yarınlardan endişe duyarken umudun da firar etmek üzere ve ansızın hâsıl olan iyimser bir hava nihayetinde şu satırları yazmamı sağlayan maneviyatla az da olsa dengemi bahşettiği için şükrediyorum Rabbime ve buna vesile olan güzel insanlara ve hepsi de uzağımda olsa bile manen kendimi yakın hissedip kalp gözümle gördüğüm ve değer verdiğim sayısız insan.

Edebiyatın neşriyatı ve binlerce cümle formatı.

Okumaktan zevk aldığım binlerce sayfa ve dergi ve sayısız kitap gelin görün ki adımları bile korkarak söylediğim en çok da korkularının esiri olan insanların esiri olmaktan da haz etmediğim belki de en yakınlarım belki de yabancılar ve nihayetinde Rabbimle baş başa andıkça O'nun varlığını ve rahmetini bu günleri atlatmak adına yürekten ettiğim dualar.

Çok da geç fark ettiğimiz bir şey var aslında belki de çoğu insanın hala bundan bihaber olduğu ne de olsa kendi sonumuzu bizler hazırladık ve gelen uyarıları da asla ciddiye alıp doğanın dengesini bizzat ellerimizle biz bozduk ve nicesi azgın nefesine fren yapamazken şimdi kurunun yanında yaş da yanmakta.

Fırar edeceğimiz bir beden ve dünya ama öylesine açgözlüyüz ki ve yetinme duygusunda çok uzak yetemediğimiz kadar da yettirmediklerimiz ve şimdi kim var kim yok ister zengin ister fakir aynı kaderde söz birlikteliği yapmanın kıvancını filan da yaşamıyoruz ve herkes kendi canının derdine düşmüş vaziyette gerçi arada çok da istisnai durum var ama iş işten geçti bile yine de ihtimallerle avunup hala kendimizi savunuyoruz ve günü kurtardık diye geçici olarak rahat bir nefes alıyoruz.

Umuda dair.

İçinde biriken kinini tüm dünyaya yayanlara dair.

Ufacık çocuklar, bebekler ve başımızın tacı yaşlılarımız elbette genç nesil ve de orta yaşlılar kısaca kim olursa olsun...

Sığındığımız İlahi Gücün dışında da kimseden medet ummadığımız ve bu güne kadar kurallarını ve değerlerini koruyan insanlar ve elimizde arda kalan...

Hayattan da payımıza düşen.

Belki kayıp belki çok ayıp.

Hala istikrarla mutlu olmayı da yürekten dilerken ama öncesinde hayatımızın, sağlığımızın tek koruyucusu Mevla'mızdan isterken...

Belki çok geç.

Belki de ölmek için daha vakit var.

Kim bilebilir ki kaderin tayin ettiğini?

Kim daha çok sevip itikadına sahip çıkıyorsa ve de vadesinin dolmamasını arzu ederken...

Nefreti hala kanıksayan sayısız insan ve böylesi bir zamanda bile nefretini bonkör kullanan ve hepimiz sığınağımızda ölümden, hastalıktan ve de nefretten uzak olmak adına mesai harcarken ve hala bu noktada bile bizi kıranlar ve zarar verenler mevcutken...

Gözlerim çok ıslak son zamanlarda ve kâğıdı buruşturup mürekkebin de dağılmasına izin vermemek adına...

Sağlıkla kalın ve de daim olsun varlıklarınız çünkü çok erken ölmek için hep de erken olmadı mı üstelik şairin dediği gibi?